

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Fremskridtspartiet foreslår, at der indføres en lovfæstet ret til i forfaldsåret at kunne fradrage renteudgifter vedrørende pengeinstitutloven, som er uafhængig af, hvornår låntager disponerer over låneprovenuet, og uafhængig af, om der er aftalt begrænsninger i låntagers dispositionsret.

Det fremgår, at baggrunden for forslaget er en højesteretsdom fra oktober 1994. Højesteret fandt da, at et pengeinstitutlån, der var optaget den 30. december 1986, først kunne anses for reelt fra det tidspunkt, hvor låntager anvendte låneprovenuet til køb af obligationer.

I konsekvens heraf anerkendte Højesteret alene fradragsret for den del af de forudbetalte renter, der vedrørte tiden efter købet af obligationerne, og – da dette var sket i 1987 – først med fradragsret i 1987, selv om renterne var betalt den 30. december 1986.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at der med dommen er opstået en uhenigtsmæssig retstilstand vedrørende fradrag for forudbetalte renter. Således synes forslagsstillerne at mene, at skatteydere nu ikke længere kan være sikre på, at renterne er fradragsberettigede, når de optager lån i pengeinstitutter til køb af hus, bil eller værdipapirer, fordi pengeinstituttet typisk vil kræve sikkerhed i de objekter, lånet er ydet til.

Jeg er ikke enig i, at den almindelige låntager har grund til bekymring på grund af Højesterets dom. At et billån skulle blive anset for ikkereelt, blot fordi pengeinstituttet kræver sikkerhed i den indkøbte bil, må snarere henregnes til fantasien verden end til virkeligheden.

Endvidere er jeg sikker på, at vi hurtigt kan blive enige om, at forudbetaling af renter i forbindelse med optagelse af ikkeerhvervs-mæssige lån klart er undtagelsen.

Lad mig derfor slå fast med det samme, at jeg ikke mener, der overhovedet er behov for den foreslåede regel, tværtimod. Der er allerede efter de gældende regler fradragsret for renteudgifter i forfaldsåret, også selv om låntager ikke straks går ud og bruger det udbetalte lån. Det samme gælder for forudbetalte renter, der vedrører en periode på under 6 måneder.

Efter min opfattelse er det reelle indhold af forslaget da også et helt andet, nemlig en legalisering af skatteskatbearbejdnings og andre transaktioner uden økonomisk realitet, som udelukkende etableres af rent skattemæssige

årsager. Og det er jo det, den pågældende bestemmelse er etableret som værn imod. En sådan tanke må jeg altså desværre tage klart afstand fra. Spørgsmålet er ikke, om der er behov for en lempelse, men om de eksisterende regler er gode nok til at forhindre skattetænkning af den pågældende art. Det er således helt andre initiativer, vi i givet fald taler om. Og jeg må derfor konkludere, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Jacob Buksti (S):

Det lovforslag, Fremskridtspartiet her har fremsat, har til formål at sikre skatteydere, der optager lån i pengeinstitutter, en ubetinget fradragsret for renterne uanset lånearrangementes karakter. Sagt med andre ord: Er der blot et pengeinstitut involveret, har skattemyndighederne bare at anerkende det aftalte fradragstidspunkt for renterne.

Formålet med lovforslaget kan dermed lige så vel beskrives som et ønske om at fratage skattemyndighederne retten til at gå ind i en vurdering af, om et låneforhold overhovedet er reelt. At skattemyndighederne har denne mulighed, udlægges på det nærmeste, som om alle, der låner penge i et pengeinstitut, er i risiko for at få tilsidesat deres fradragsret. Underforstået: Man kan ikke stole på, at skattemyndighederne forstår at sætte en grænse det rigtige sted. En sådan holdning, eller man skulle måske snarere sige mistillid til skattemyndighederne, må vi tage afstand fra.

Det er efter vores opfattelse en helt forkert vej at gå, når man afskærer skattemyndighederne fra at kunne underkende låneforhold, der ikke har nogen økonomisk realitet. Praksis viser, at underkendelse af rentefradrag med begrundelsen »manglende realitet« forekommer i en bestemt type sager, nemlig hvor det er klart, at lånearrangementet udelukkende tjener et rent skattemæssigt formål.

Bla. den højesteretsdom, som er anledning til lovforslaget, illustrerer dette. Dommen omhandler et lånearrangement, der er udformet således, at alle renteudgifterne forfaldt i 1986, medens renteindtægterne først forfaldt i 1987, en ikke helt tilfældig udformning. Som bekendt trådte skattereformaftalen fra 1985 i kraft med virkning fra og med 1987. Marginalskattesatsen på op til 73 pct. blev ved den lejlighed reduceret til 56 pct. Yderligere tilføjelser er vist unødvendige.